

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem ve věci

žalobce: **M. K.**, narozený dne X
bytem X

proti

žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**
sídlem Na Poříčním právu 376/1, 128 01 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 5. 2024, č. j. MPSV-2024/63226-421/1

takto:

I. Žaloba **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 5. 2024, č. j. MPSV-2024/63226-421/1, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajská pobočka v Ústí nad Labem (dále jen „úřad práce“) ze dne 20. 2. 2024, č. j. MOB-330/2024-L_SR2, (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž úřad práce podle § 30 odst. 2 písm. f), odst. 3 a § 31 písm. c) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, (dále jen „zákon o zaměstnanosti“) vyřadil žalobce od 12. 4. 2023 z evidence uchazečů o zaměstnání z důvodu maření součinnosti s úřadem práce. Žalobce současně v žalobě navrhl, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit mu náklady soudního řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Žaloba

2. Žalobce v podané žalobě namítal, že v zákoně o zaměstnanosti není stanovena povinnost uchazeče dostavit se ve stanoveném termínu na úřad práce, jak nesprávně ve svých rozhodnutích uvádí oba správní orgány. Pokud tato povinnost byla dovozena judikatorně, ani v jednom z rozhodnutí není na příslušná soudní rozhodnutí odkazováno. Prvostupňové i napadené rozhodnutí jsou proto podle žalobce již z tohoto důvodu nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů. Dále žalobce namítal, že § 19 odst. 2 zákona o zaměstnanosti sice stanoví uchazeči o zaměstnání povinnost poskytovat krajské pobočce úřadu práce součinnost a řídit se jejími pokyny, avšak s těmito právy a povinnostmi dosud nebyl seznámen. Povinnost dostavit se na úřad práce ve stanoveném termínu nadto podle žalobce může nastat pouze tehdy, pokud je uchazeč o zaměstnání s tím, kdy tak má učinit, řádně obeznámen. K tomu v žalobcově případě nedošlo. Žalobce měl jako termín návštěvy poznamenáno datum 16. 4. 2023 v 9:15 hod. Dne 14. 4. 2023 však zjistil, že se jedná o neděli. Neprodleně proto napsal email na úřad práce panu Ing. R. J. Jelikož ten na jeho zprávu neodpověděl, tak hned v pondělí 17. 4. 2023 zaslal úřadu práce žádost o určení nového termínu ke zprostředkování zaměstnání. Této jeho žádosti však nebylo až dosud vyhověno. Tím žalovaný porušil podle žalobce jeho právo na zprostředkování zaměstnání stanovené v § 10 zákona o zaměstnanosti.
3. Žalobce taktéž uvedl, že v minulosti byly na pracovišti úřadu práce v Litvínově vedeny návštěvní kartičky. Zprostředkovatel z úřadu práce zapsal termín návštěvy do kontaktního listu a následně do této kartičky. Kartičky však byly zrušeny a termín návštěvy jsou již sdělovány jen ústně. Může tak dojít k chybě, spočívající v tom, že je do kontaktního listu zapsán jiný termín, nežli je sdělen uchazeči o zaměstnání. To ostatně nezpochybňuje úřad práce ani žalovaný. Úřadu práce přitom nic nebrání, aby uchazeče o stanoveném termínu vyrozuměl i prostřednictvím poštovní zásilky nebo elektronickou formou. Přesto však žalovaný v napadeném rozhodnutí uvádí, že je vyloučeno, aby byl žalobci sdělen jiný termín, než který byl zapsán do spisové dokumentace. K tomu žalobce dodal, že ze spisového materiálu plyne, že nepodepisoval zápisy v kontaktním listu úřadu práce. Činil tak z toho důvodu, že je slabozraký, na kontaktní list proto špatně vidí, nemůže si v něm uvedené zápisy přečíst, a tedy i podepsat. Tvzení žalovaného, který v napadeném rozhodnutí uvádí, že žalobce byl s termínem, kdy se měl na úřad práce dostavit, seznámen již při předchozím osobním jednání dne 18. 1. 2023 tak nemá oporu v provedeném dokazování. Do kontaktního listu byl navíc dopsán nepravdivý text o přítomnosti pana M. K. na jednání dne 18. 1. 2023. Pan K. se ale jednání neúčastnil, neboť se nacházel ve vzdálenosti asi 15 metrů od jednací místnosti. Zde přijímal nové uchazeče a zde jej žalobce při příchodu a odchodu z úřadu práce také míjel. Dle žalobce toto dokládá, že se jej úřad práce snaží vehementně vyřadit z evidence.
4. Podle žalobce jsou tak závěry správních orgánů založeny na neúplně zjištěném skutkovém stavu, čímž porušily povinnost zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti vyplývající z § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, (dále jen „správní řád“). Tím došlo dle žalobcova názoru k podstatnému porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mělo za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, a současně je v důsledku toho v daném rozsahu nezjištěného skutkového stavu napadené rozhodnutí i prvostupňové rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
5. V návaznosti na uvedené žalobce shrnul, že žalovaný neprokázal, že žalobce byl seznámen s právy a povinnostmi uchazeče o zaměstnání jakož i s termínem návštěvy naplánovaným dne 18. 1. 2023 a neprokázal ani to, na čí straně došlo při předávání informace o termínu návštěvy k pochybení.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

6. Žalobce nesouhlasil ani s právním posouzením věci. Z ustanovení § 30 odst. 2 písm. f), odst. 3 a § 31 písm. c) zákona o zaměstnanosti, jež měla být oporou pro rozhodnutí správních orgánů pro rozhodnutí o vyřazení žalobce z evidence uchazečů o zaměstnání ani z dostupné judikatury, neplyne, že – jak nesprávně tvrdí úřad práce i žalovaný – by bylo povinností uchazeče o zaměstnání prokazovat existenci vážného důvodu ve smyslu § 5 písm. c) zákona o zaměstnanosti, pokud se nedostaví na úřad práce ve stanoveném termínu. V žalobcově případě přitom tyto důvody existovaly a úřad práce měl k dispozici všechny potřebné informace před zahájením řízení o vyřazení žalobce z evidence. Oba správní orgány proto podle žalobce postupovaly nesprávně, pokud při svém rozhodování nezohlednily všechny relevantní skutečnosti a nepodřadily je pod § 5 písm. c) zákona o zaměstnanosti. Tím překročily meze správní úvahy a současně jejich posouzení věci spočívá na nesprávném výkladu práva, na nesprávném právním posouzení a na nesprávném rozdělení důkazního břemene. Také z těchto důvodů je proto jak prvostupňové rozhodnutí, tak napadené rozhodnutí nezákonné.
7. Ze strany žalobce k žádnému maření součinnosti s úřadem práce určitě nedošlo, spíše se dá tvrdit, že je to úřad práce, který maří součinnost se žalobcem a porušuje jeho práva. Žalobce proto považuje rozhodnutí správních orgánů za nezákonná, nepřezkoumatelná a nespravedlivá. Termíny návštěv sjednával úřad práce se žalobcem průměrně s frekvencí jedenkrát za dva až tři měsíce, za dobu jeho evidence nevydal žalobci doporučenku na vhodné zaměstnání, nenabídl žalobci žádnou vhodnou rekvalifikaci ani nevypracoval s žalobcem individuální akční plán. Žalobce shledává v postupu správních orgánů známky libovůle, s nepřehlédnutelnou snahou vyřadit ho z evidence uchazečů o zaměstnání bez prokázání zákonného důvodu. Tímto vadným postupem správní orgány v řízení porušily mnoho konkrétních ustanovení správního řádu, zejména § 2 odst. 1, § 2 odst. 2, § 2 odst. 3, § 2 odst. 4, § 3, § 50 odst. 3 a § 71 odst. 1. Porušení těchto ustanovení považuje žalobce za nesprávný úřední postup. Současně z tohoto důvodu považuje rozhodnutí správních orgánů za nezákonná.
8. Správní orgány podle žalobce rozhodují v řízení opakovaně v rozporu s ustálenou soudní praxí – konkrétně rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 12. 2007, č. j. 4 Ads 122/2007-55, ze dne 30. 3. 2009, č. j. 4 Ads 161/2008-101 ze dne 9. 7. 2014, č. j. 5 Ads 42/2014-19, ze dne 5. 6. 2018, č. j. 6 Ads 242/2017-26, a ze dne 4. 4. 2019, č. j. 3 Ads 349/2017-28 – aniž by svůj postup řádně odůvodnily. Úřad práce ani žalovaný také nepřihlédly k rozsudku zdejšího soudu ze dne 20. 12. 2023, č. j. 42 Ad 18/2023-36, jímž bylo zrušeno předchozí rozhodnutí žalovaného v této věci, ani k usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2024, č. j. 9 Ads 12/2024-29, jímž byla odmítnuta kasační stížnost žalovaného proti tomuto rozsudku. Dále žalobce v této souvislosti poukázal na to, že v rozsudku ze dne 21. 6. 2017, č. j. 41 A 56/2015-77, se Krajský soud v Brně vyjádřil v tom smyslu, že k vyškrtnutí uchazeče o zaměstnání z evidence úřadu práce by mělo docházet pouze zřídka a že je nutné posuzovat, na základě jakých motivů se uchazeč nedostavil na úřad práce ve stanoveném termínu.
9. Žalobce dále připomněl, že v rozsudku ze dne 20. 12. 2023, č. j. 42 Ad 18/2023-36, bod 56 se zdejší soud vyjádřil v tom smyslu, že „pokud správní orgány dospěly za daného skutkového stavu k závěru, že výlučně z důvodu zmeškání schůzky stanovené na 12. 4. 2023 došlo ze strany žalobce k maření součinnosti s krajskou pobočkou Úřadu práce, jedná se o závěr, při kterém nedošlo ze strany správních orgánů k řádnému posouzení proporcionality mezi porušením povinnosti ze strany žalobce a jejich důsledků“. Tímto názorem byly – jak plyne i judikatury Nejvyššího správního soudu (rozsudky ze dne 18. 9. 2003, č. j. 1 A 629/2002-25, publ. pod

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

č. 73/2004 Sb. NSS, ze dne 9. 10. 2008, č. j. 2 Afs 80/2008-67, publ. pod č. 1744/2009 Sb. NSS, a ze dne 8. 3. 2008, č. j. 10 As 305/2017-57) – úřad práce i žalovaný v dalším řízení vázány. Přesto jej však ve svých rozhodnutích nerespektovali, v důsledku čehož jsou jejich rozhodnutí nezákonná.

10. Žalobce rovněž namítal, že správní orgány se v odůvodněních svých rozhodnutí nijak nevypořádaly s návrhy žalobce na provedení dokazování. Žalobce konkrétně navrhoval ke zjištění toho, jaký další termín schůzky mu byl během návštěvy dne 18. 1. 2023 skutečně sdělen, provedení důkazu svědeckými výpověďmi pana M. K., Ing. R. J., ostatních zaměstnanců úřadu práce, uchazečů, kteří se onoho dne u pana K. evidovali, záznamem práce prováděné panem K. dne 18. 1. 2023 a kamerovým záznamem ze dne 18. 1. 2023. Správní orgány takto postupovaly přesto, že již v rozsudku ze dne 30. 6. 2014, č. j. 4 Ads 124/2013-82, bod 21 Nejvyšší správní soud zdůraznil, že „*úřad práce je vždy před vydáním rozhodnutí o vyřazení z evidence o zaměstnání povinen založit své rozhodnutí na podkladě úplného zjištění skutkového stavu, který nevzbuzuje pochybnosti.*“ Tím, že na důkazní návrhy správní orgány ve svých rozhodnutích vůbec nereagovaly, postrádají jejich rozhodnutí náležitosti vyžadované § 68 odst. 3 správního řádu, jež mimo jiné stanoví, že odůvodnění rozhodnutí musí obsahovat informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků řízení. Prvostupňové rozhodnutí i napadené rozhodnutí proto žalobce považuje za nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů.
11. V závěru žaloby správním orgánům žalobce vytkl, že se ve svých rozhodnutích nevypořádaly ani s jeho zásadní námitkou, že při sdělování dalšího termínu návštěvy dne 18. 1. 2023 pochybil právě Ing. R. J. Také tím podle něj zatížily svá rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti.

Vyjádření žalovaného k žalobě

12. Žalovaný na podanou žalobu reagoval rozsáhlým vyjádřením, v němž podrobně zrekapituloval dosavadní průběh řízení, obsah podané žaloby a k jednotlivým žalobním námitkám uvedl následující.
13. Žalobcova argumentace je založena především na tvrzení, že mu nebyl stanoven termín další návštěvy na 12. 4. 2023 ale na 16. 4. 2023. Žalovaný však má za to, že ze shromážděné spisové dokumentace vyplývá, že žalobce byl dne 18. 1. 2023 řádně seznámen s tím, že se má na úřad práce dostavit dne 12. 4. 2023 v 9:15 hod., a to přesto, že záznam z jednání ze dne 18. 1. 2023 v kontaktním listě se rozhodl ze své vlastní vůle nepodepsat. Ostatně i v rozsudku ze dne 20. 12. 2023, č. j. 42 Ad 18/2023-36 zdejší soud konstatoval, že ze strany úřadu práce nedošlo k porušení § 3 správního řádu. Na tom nic nemění žalobcovo tvrzení, že dříve byly na úřadu práce vedeny návštěvní kartičky, do nichž byl termín další návštěvy uchazečům zapisován. Zákon o zaměstnanosti totiž neukládá úřadu práce takovou kartičku, která jim slouží pouze jako pomůcka, uchazečům vydávat. Za opodstatněnou v této souvislosti žalovaný nepovažoval připomínku žalobce, že by úřad práce mohl uchazečům termín další návštěvy sdělovat písemně poštou nebo elektronicky, a to z toho důvodu, že je běžnou praxí úřadu práce sdělovat termín další návštěvy přímo při jednání, přičemž se tento současně poznamená do spisu a příslušný záznam se uchazeči předloží k podpisu. Tak tomu bylo i v žalobcově případě. Žalobce sice odmítal tyto záznamy podepisovat, avšak ve stanoveném termínu se na úřad práce vždy dostavil. Nebyl tedy důvod jej o stanoveném termínu vyrozumívat ještě jinou cestou. Žalovaný se také ohradil proti tvrzení žalobce, že nevyloučil, že při sdělení termínu další návštěvy mohl pochybit i úřad práce. Žalovaný naopak uvedl, že je vyloučeno,

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

aby byl žalobci stanoven termín návštěvy na neděli, neboť to informační systém používaný úřadem práce neumožňuje.

14. Dále žalovaný uvedl, že se neztotožňuje se žalobcovým tvrzením, že není povinností uchazeče prokazovat existenci vážného důvodu ve smyslu § 5 písm. c) zákona o zaměstnanosti. Tato povinnost totiž vyplývá podle jeho názoru z § 30 odst. 2 písm. f) a § 31 písm. c) zákona o zaměstnanosti, neboť dle těchto ustanovení je možné nesplnění povinnosti dostavit se na úřad práce omluvit jen v případě, že je vážný důvod dle § 5 písm. c) zákona o zaměstnanosti prokázán. Není přitom povinností úřadu práce za uchazeče vážné důvody domýšlet. Z těchto ustanovení a také z § 28 odst. 2 zákona o zaměstnanosti pak také podle žalovaného plyne povinnost uchazeče o zaměstnání dostavit se na úřad práce ve stanoveném termínu. Bylo proto povinností žalobce se dne 12. 4. 2023 na úřad práce dostavit. Na tento den měl navíc úřad práce pro žalobce připravenou pracovní nabídku od zaměstnavatele FREIBAU s. r. o. S právy a povinnostmi uchazeče o zaměstnání byl přitom žalobce prokazatelně seznámen, což vyplývá z tiskopisu „Základní poučení uchazeče o zaměstnání“ založeného ve spise, jehož převzetí žalobce potvrdil svým podpisem.
15. Za subjektivní a nemající oporu ve spisovém materiálu označil žalovaný tvrzení žalobce, že se jej správní orgány snaží vehementně vyřadit z evidence uchazečů o zaměstnání. Z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí naopak vyplývá, že pokud by žalobce požadoval častější návštěvy úřadu práce, ten by takovému jeho požadavku vyhověl.
16. Dále žalovaný ve svém vyjádření přestřel, z jakých konkrétních skutkových důvodů nepovažuje v žalobcově případě za přílehlavé odkazy na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 12. 2007, č. j. 4 Ads 122/2007-55, ze dne 30. 3. 2009, č. j. 4 Ads 161/2008-101 ze dne 9. 7. 2014, č. j. 5 Ads 42/2014-19, ze dne 5. 6. 2018, č. j. 6 Ads 242/2017-26, a ze dne 4. 4. 2019, č. j. 3 Ads 349/2017-28, a dodal, že v nich vyslovené závěry nelze aplikovat paušálně, přičemž individuální okolnosti žalobcova případu podle jeho názoru odůvodňují jeho vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání.
17. Žalovaný taktéž rozporoval tvrzení žalobce, že je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné. Podle žalovaného napadené rozhodnutí obsahuje veškeré náležitosti stanovené v § 68 správního řádu a v řízení, které jeho vydání předcházelo, byl zjištěn stav věci v potřebném rozsahu bez důvodných pochybností. Provedení žalobcem navrhovaných důkazů by proto bylo nadbytečné.
18. Žalovaný se rovněž neztotožnil se žalobcovou námitkou, že nerespektoval názor vyslovený v rozsudku zdejšího soudu ze dne 20. 12. 2023, č. j. 42 Ad 18/2023-36. Žalovaný na základě zde vyslovených závěrů naznal, že je namístě zrušit i příslušné rozhodnutí úřadu práce, které přecházelo rozhodnutí žalovaného, jež v soudním přezkumu neobstálo. Úřad práce následně ve věci znovu rozhodl prvostupňovým rozhodnutím, které žalovaný napadeným rozhodnutím potvrdil. Dle žalovaného úřad práce v prvostupňovém rozhodnutí v souladu s názorem zdejšího soudu vyjádřeným ve zrušujícím rozsudku ze dne 20. 12. 2023, č. j. 42 Ad 18/2023-36 vzal v potaz vše, co bylo možno v dané věci zohlednit ve prospěch žalobce, a dbal na proporcionalitu mezi důsledky, jež byly spojeny s vyřazením žalobce z evidence uchazečů o zaměstnání. Přesto však neshledal, že by na straně žalobce existovaly vážné důvody ve smyslu § 5 písm. c) zákona o zaměstnanosti, jež by žalobcovo jednání mohly ospravedlnit. Úřad práce přitom vzal v úvahu dlouhodobě lhostejný, laxní a bojkotující přístup žalobce ke vzájemné součinnosti a neopomněl v prvostupňovém rozhodnutí poukázat na to, že žalobci během jeho evidence poskytl několik informací o volných

pracovních místech, avšak žalobce na tyto nabídky reagoval pouze v jednom případě. Úřad práce rovněž neopomněl ve svém rozhodnutí zmínit, že žalobce nereflektoval na jeho nabídku na absolvování rekvalifikace a po celou dobu evidence jen jednou projevil vlastní aktivitu při hledání zaměstnání. Úřad práce také poukázal ve svém rozhodnutí na to, že mu žalobce odmítl doložit svá případná zdravotní omezení, ačkoliv k tomu byl opakovaně vyzván.

19. V závěru svého vyjádření žalovaný uvedl, že považuje podanou žalobu za nedůvodnou, a proto navrhuje, aby ji soud zamítl.

Posouzení věci soudem

20. O žalobě rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 věty první a druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobce ani žalovaný se po řádném poučení, že mohou vyslovit nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřili.
21. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
22. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
23. Ze spisového materiálu soud zjistil následující skutečnosti. Žalobce byl na základě písemné žádosti o zprostředkování zaměstnání ze dne 20. 1. 2021 zařazen do evidence uchazečů o zaměstnání. V žádosti mimo jiné uvedl, že dosáhl základního vzdělání, že naposledy pracoval jako zámečník, a že má zdravotní omezení – nemůže pracovat ve výškách, nemůže zvedat těžká břemena, nutnost nošení brýlí, respirátoru. V žádosti žalobce svým podpisem mimo jiné potvrdil, že byl poučen o podmínkách zařazení do evidence uchazečů o zaměstnání a vedení v této evidenci a o právech a povinnostech uchazeče o zaměstnání a že obdržel „Základní poučení uchazeče o zaměstnání“ platné od 14. 4. 2020.
24. Dle záznamů o jednání v kontaktním listu uchazeče o zaměstnání ze dne 27. 1. 2021, č. j. MOB-2303/2021-L03 se dne 27. 1. 2021 se žalobce dostavil na úřad práce. S žalobcem byl projednán termín další návštěvy a bylo s ním dohodnuto, že doloží úřadu práce jím tvrzená zdravotní omezení. Záznam o jednání v kontaktním listu uchazeče o zaměstnání žalobce potvrdil svým podpisem. Dne 27. 1. 2021 žalobce také podepsal „Dodatek k základnímu poučení uchazeče o zaměstnání“. Dne 30. 6. 2021 se žalobce opět dostavil na úřad práce. Předložil zprávu MUDr. Y. M. ze dne 1. 7. 2019, v níž je uvedeno, že vzhledem k vyšší únavnosti, závratím, podezření na myasthenia gravis (autoimunitní onemocnění nervosvalového přenosu, které se projevuje kolísající slabostí svalů), není pro žalobce vhodná

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

práce ve výškách, v úkole, vyžadující rychlé tempo, práce zatěžující zrak a vyžadující prostorovou orientaci, práce spojená s dlouhou chůzí zejména v nerovném terénu, nebo práce fyzicky namáhavá. Termín další návštěvy byl stanoven na 14. 7. 2021. Dne 30. 6. 2021 také vypracoval úřad práce žalobci individuální akční plán. Jeho stejnopis, stejně jako kopie kontaktního listu ze dne 27. 1. 2021, č. j. MOB-2303/2021-L03, mu byly dle záznamu z téhož dne, č. j. MOB-12139/2021-L_03, tohoto dne předány.

25. Dne 14. 7. 2021 žalobce osobně podal na úřadu práce námitku podjatosti ze dne 8. 7. 2021 vůči Ing. R. J., poradci specialistovi. Touto vlastnoručně podepsanou námitkou brojil žalobce proti postupu Ing. R. J. při jednání se žalobcem konaném dne 30. 6. 2021. Jeho podjatost spatřoval mimo jiné v tom, že žádal do záznamu o jednání o zápis přímé řeči: „Vzhledem k tomu, že UoZ aktuálně nevidí, odmítá cokoli podepsat.“ Poradce však do záznamu vložil ještě větu „vzhledem k slunečním brýlím“. Sdělením ze dne 16. 7. 2021, č. j. MOB-12039/2021, doručeným žalobci dne 21. 7. 2021, úřad práce žalobce vyrozuměl, že jeho námitku neshledal důvodnou.
26. Dle záznamů o jednáních v kontaktním listu uchazeče o zaměstnání ze dne 14. 7. 2021, č. j. MOB-12822/2021-L_03, se žalobce dne 14. 7. 2021 také dostavil na úřad práce. Uvedl, že vzhledem k záměru podat námitku podjatosti, nemůže přítomný zaměstnanec pokračovat v úkonech spojených se zprostředkováním zaměstnání. Žalobce si vyžádal kopii kontaktního listu, která mu byla předána. Termín další návštěvy byl stanoven na 21. 7. 2021. V tomto termínu se žalobce dostavil na úřad práce, zde převzal „Základní poučení uchazeče o zaměstnání“ platné od 1. 7. 2021 a byla mu předána informace o volné pracovní pozici svářeč ve společnosti G&N METALL s. r. o. Termín další návštěvy byl stanoven na den 28. 7. 2021.
27. Dle záznamů o jednáních v kontaktním listu uchazeče o zaměstnání ze dne 28. 7. 2021, č. j. MOB-13424/2021-L_03, se dne 28. 7. 2021 žalobce dostavil na úřad práce, zde převzal „Dodatek k základnímu poučení uchazeče o zaměstnání“ platný od 1. 7. 2021, uvedl, že na nabídku volné pozice předanou při předchozí návštěvě dosud nereagoval, byla mu předána informace o volné pracovní pozici svářeč ve společnosti TBE-Construct s. r. o. a byla mu učiněna nabídka rekvalifikace k rozšíření svářečského oprávnění. Termín další návštěvy byl stanoven na 25. 8. 2021. V tomto termínu se žalobce dostavil na úřad práce, uvedl, že na nabídku volné pozice předané při předchozí návštěvě reagoval emailem, avšak neobdržel žádnou reakci a že sleduje nabídku volných míst na internetových stránkách žalovaného, ale nic vhodného zde nenalezl. Žalobci byla předána informace o volné pracovní pozici svářeč ve společnosti STELLCRIS s. r. o. a znovu učiněna nabídka rekvalifikace k obnovení či rozšíření svářečského oprávnění. Termín další návštěvy byl stanoven na 15. 11. 2021. Dle záznamů o jednání v kontaktním listu uchazeče o zaměstnání ze dne 15. 11. 2021, č. j. MOB-20641/2021-L_03, se dne 15. 11. 2021 žalobce dostavil na úřad práce, uvedl, že na nabídku volné pozice předanou při předchozí návštěvě nereagoval, byla mu předána informace o volné pracovní pozici řidič ve společnosti Pekařna Kněžves, s. r. o. a opět učiněna nabídka rekvalifikace či rozšíření svářečského oprávnění. Termín další návštěvy byl stanoven na 17. 1. 2022. V tomto termínu se žalobce dostavil na úřad práce, uvedl, že na nabídku volné pozice, která mu byla předána při předchozí návštěvě nereagoval, neboť ji nemohl nalézt, byla mu předána informace o volné pracovní pozici svářeč/zámečnick ve společnosti TF metallic s. r. o., a nabídnuta možnost rekvalifikace, k níž se vyjádřil tak, že již rekvalifikaci absolvoval několik a nemá zájem. Termín další návštěvy byl stanoven na 28. 2. 2022.

28. Dle záznamu o jednání v kontaktním listu uchazeče o zaměstnání ze dne 28. 2. 2022, č. j. MOB-3815/2022-L_03, se dne 28. 2. 2022 žalobce dostavil na úřad práce, uvedl, že na nabídku volné pozice předanou při předchozí návštěvě zapomněl, byla mu předána informace o volné pracovní pozici dělník ve společnosti Primed-Halberstadt-CZ s. r. o. a byl seznámen s tím, že je potřeba provést posouzení jeho zdravotních omezení, protože lékařská zpráva, kterou dne 30. 6. 2021 úřadu práce předložil, je ze dne 1. 7. 2019. Termín další návštěvy byl stanoven na 30. 3. 2022. Dle záznamu o jednání v kontaktním listu uchazeče o zaměstnání ze dne 30. 3. 2022, č. j. MOB-5800/2022-L_03 se dne 30. 3. 2022 žalobce dostavil na úřad práce, uvedl, že na nabídku volné pozice předanou při předchozí návštěvě zatím nereagoval, byla mu předána informace o volné pracovní pozici přípravař výroby ve společnosti T-FLEXIBLE s. r. o., byla mu opět nabídnuta možnost rekvalifikace, o níž neprojevil zájem, a byl znovu vyzván k doložení informací o svém aktuálním zdravotním stavu. Termín další návštěvy byl stanoven na 18. 5. 2022. Dne 6. 4. 2022 byla žalobci odeslána aktualizace individuální akčního plánu, o čemž byl vyhotoven záznam v kontaktním listu uchazeče o zaměstnání z téhož dne, č. j. MOB-6209/2022-L_03.
29. Dle záznamu v kontaktním listu uchazeče o zaměstnání ze dne 18. 5. 2022, č. j. MOB-8736/2022-L_03, se dne 18. 5. 2022 žalobce dostavil na úřad práce, byla mu předána informace o volné pracovní pozici stavební dělník u zaměstnavatele Václav Šulc a byla mu předána informace o možnosti rekvalifikace. Termín další návštěvy byl stanoven na 18. 7. 2022. Dle záznamů o jednání v kontaktním listu uchazeče o zaměstnání ze dne 18. 7. 2022, č. j. MOB-12450/2022-L_03 se dne 18. 7. 2022 žalobce dostavil na úřad práce, uvedl, že na nabídku volné pozice předanou při předchozí návštěvě nereagoval a byla mu předána informace o volné pracovní pozici skladník ve společnosti YSSEN TOOLS s. r. o. Termín další návštěvy byl stanoven na 26. 9. 2022. V tomto termínu se žalobce dostavil na úřad práce, uvedl, že na nabídku volné pozice předané při předchozí návštěvě nereagoval a byla mu předána informace o volné pracovní pozici asistent prodeje ve společnosti TURBO PIZZA, s. r. o. Termín další návštěvy byl stanoven na 31. 10. 2022. V tomto termínu se žalobce dostavil na úřad práce, uvedl, že na nabídku volné pozice předané při předchozí návštěvě nereagoval a byla mu předána informace o volné pracovní pozici montážní dělník ve společnosti FREIBAU s. r. o. Termín další návštěvy byl stanoven na 18. 1. 2023.
30. Všechna jednání se žalobcem na úřadu práce při jeho návštěvách počínaje dnem 30. 6. 2021 vedl Ing. R. J., poradce specialista, který také podepisoval – kromě dalších osob, pokud byly ze strany úřadu práce jednání přítomny, – veškeré záznamy o jednání vedených za účelem zprostředkování zaměstnání v jednotlivých kontaktních listech. Žalobce ode dne 30. 6. 2021 odmítal podepisovat záznamy o jednání v kontaktních listech uchazeče o zaměstnání i cokoliv dalšího, co mu bylo předloženo, s odůvodněním, že nevidí. Jednáním se žalobcem byli kromě Ing. R. J. přítomni ve dnech 14. 7. 2021, 21. 7. 2021, 28. 7. 2021, 25. 8. 2021, 15. 11. 2021, 17. 1. 2022, 28. 2. 2022, 18. 5. 2022, 18. 7. 2022 a 26. 9. 2022 pan Ž., dne 30. 3. 2022 Ing. M. a dne 31. 10. 2022 pan K., což vždy potvrdili svým podpisem pod záznam z jednání v příslušném kontaktním listě.
31. Dne 18. 1. 2023 se žalobce dostavil na úřad práce, uvedl, že na nabídku volné pozice předané při předchozí návštěvě nereagoval a že aktuální informace o svém zdravotním stavu nedoloží s tím, že je jeho zdravotní omezení víceméně odpovídají omezením z roku 2019. Žalobci byla předána informace o volné pracovní pozici skladník ve společnosti Strojírna Litvínov spol. s r. o. O uvedených skutečnostech byl vyhotoven záznam o jednání v kontaktním listu uchazeče o zaměstnání ze dne 31. 10. 2022, č. j. MOB-19371/2022-L_03. V tomto

kontaktním listě je také uvedeno, že žalobce stále trvá na tom, že nic nevidí a dále: „UoZ stále trvá na svém, že nic podepisovat nebude viz předchozí zápisy v kontaktních listech. Rekvalifikaci stále nežadá.“ Následuje otisk razítka ve znění „KE ZPROSTŘEDKOVÁNÍ ZAMĚŠTNÁNÍ SE DOSTAVÍ DNE:“, za kterým následuje text „12. 04. 2023 v 09:15 hod.“, jméno a podpis Ing. R. J. a pod tímto je uvedeno: „Celému jednání přítomen p. K.“ a následuje podpis pana K.

32. Dne 14. 4. 2023 v 22:18 hod. zaslal žalobce Ing. R. J. email, ve kterém uvedl: „Dobrý den, návštěvu ke zprostředkování jste mi minule stanovil na 16. 4. 2023. 16. 4. 2023 to je ale neděle. Stanovte mi tedy termín nový od po-pá, nejlépe odpoledne.“ Dne 17. 4. 2023 v 8:43 hod. byl úřadu práce doručen email od žalobce, jehož přílohou byla žádost následujícího znění: „Zprostředkovatel práce pan R. J. mi na minulé návštěvě stanovil termín návštěvy ke zprostředkování zaměstnání na den 16.04.2023, což je ale neděle. Psal jsem mu e-mail dne 14.04.2023 na X, aby mi stanovil termín nový, ten mi ale doteď neodepsal. Proto bych chtěl požádat o určení nového termínu návštěvy ke zprostředkování zaměstnání Po-Pá, nejlépe odpoledne.“ Na žádost žalobce reagoval úřad práce emailem ze dne 17. 4. 2023 v 13:37 hod., ve kterém žalobci sdělil, že se měl dostavit dne 12. 4. 2023 v 9:15 hod. Nový termín mu proto nebude stanoven. Současně mu bylo sděleno, že spisová dokumentace bude řádně posouzena a v případě, že úřad práce dojde k závěru, že se žalobce mohl dopustit porušení právních předpisů, je povinností úřadu práce zahájit správní řízení, v němž bude toto podezření prošetřeno. Pokud nebude shledán důvod k zahájení správního řízení, bude žalobci prostřednictvím provozovatele poštovních služeb zaslána pozvánka s novým termínem schůzky ke zprostředkování zaměstnání.
33. Oznámením o zahájení řízení ze dne 26. 4. 2023, č. j. MOB-8062/2023-L_SR2, doručeným žalobci dne 10. 5. 2023, zahájil úřad práce se žalobcem řízení ve věci jeho vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání pro maření součinnosti s úřadem práce bez vážného důvodu. Rozhodnutím ze dne 29. 5. 2023, č. j. MOB-1007/2023-L_SR2, úřad práce vyřadil žalobce od 12. 4. 2023 z evidence uchazečů o zaměstnání z důvodu maření součinnosti s úřadem práce. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce osobně na úřadu práce vlastnoručně podepsané odvolání ze dne 5. 6. 2023, které doplnil téhož dne ústním podáním, o němž úřad práce vyhotovil záznam ze dne 5. 6. 2023, č. j. MOB-10605/2023-L_SR2, jenž žalobce taktéž vlastnoručně podepsal. Dne 5. 6. 2023 žalobce nahlédl do spisu, který úřad práce vedl ve věci jeho žádosti o zprostředkování zaměstnání, a na jeho žádost mu z něj byly pořízeny kopie některých listin. O nahlížení do spisu úřad práce vyhotovil záznam ze dne 5. 6. 2023, č. j. MOB-10598/2023-L_SR2, který žalobce také vlastnoručně podepsal. Žalobcovo odvolání žalovaný rozhodnutím ze dne 7. 7. 2023, č. j. MPSV-2023/136481-421/1 zamítl a uvedené rozhodnutí úřadu práce potvrdil. Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce u zdejšího soudu žalobou, které soud vyhověl, a rozsudkem ze dne 20. 12. 2023, č. j. 42 Ad 18/2023-36, jej zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Kasační stížnost žalovaného proti tomuto rozsudku byla následně odmítnuta usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2024, č. j. 9 Ads 12/2024-29. Rozhodnutím ze dne 31. 1. 2024, č. j. MPSV-2024/11960-421, žalovaný rozhodnutí úřadu práce ze dne 29. 5. 2023, č. j. MOB-1007/2023-L_SR2, zrušil a věc mu vrátil k novému projednání.
34. Žalobce se následně ve věci vyjádřil podáním ze dne 7. 2. 2024 zaslaným úřadu práce. V něm mimo jiné navrhl, aby za účelem zjištění, jaký termín další návštěvy úřadu práce mu byl při jednání dne 18. 1. 2023 sdělen, byl proveden důkaz výpověďmi pana M. K., Ing. R. J., záznamem práce prováděné panem K. dne 18. 1. 2023, případně i výpověďmi ostatních zaměstnanců úřadu práce, uchazečů o zaměstnání, kteří se dne 18. 1. 2023 u pana K.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

registrovali, a kamerovým záznamem z tohoto dne. Úřadu práce žalobce ve svém podání taktéž vytýkal, že se nesnažil zjistit, zda nedošlo při sdělování termínu k pochybení právě z jeho strany. Prvostupňovým rozhodnutím úřad práce rozhodl tak, jak již soud uvedl v úvodu odůvodnění tohoto rozsudku. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání ze dne 28. 4. 2024, v němž mimo jiné namítal, že úřad práce nevyhověl jeho návrhům uplatněným v podání ze dne 7. 2. 2024, aniž by však svůj postup v prvostupňovém rozhodnutí odůvodnil. V odvolání ze dne 28. 4. 2024 také žalobce zopakoval své námitky, které již uplatnil v odvolání ze dne 5. 6. 2023, a to včetně námitky, že se úřad práce vůbec nezabýval otázkou, zda si žalobce nepoznamenal nesprávný termín návštěvy v důsledku pochybení na straně úřadu práce, a kromě dalšího vytýkal úřadu práce, že nevyhověl jeho návrhům uplatněným v podání ze dne 7. 2. 2024, aniž by svůj postup v prvostupňovém rozhodnutí řádně odůvodnil. Napadeným rozhodnutím rozhodl žalovaný o žalobcově odvolání tak, jak již také soud uvedl v úvodu odůvodnění tohoto rozsudku.

35. Při posuzování věci vycházel soud z následující právní úpravy účinné v době zahájení řízení.
36. Podle § 5 písm. c) bod 7 zákona o zaměstnanosti pro účely tohoto zákona se rozumí vážnými důvody důvody spočívající v jiných vážných osobních důvodech, například etických, mravních či náboženských, nebo důvodech hodných zvláštního zřetele.
37. Podle § 19 odst. 2 zákona o zaměstnanosti krajská pobočka Úřadu práce je povinna poučit zájemce o zaměstnání a uchazeče o zaměstnání o právech a povinnostech, zejména o povinnosti poskytovat krajské pobočce Úřadu práce potřebnou součinnost při zprostředkování zaměstnání a o povinnosti řídit se pokyny této pobočky.
38. Podle § 30 zákona o zaměstnanosti uchazeče o zaměstnání krajská pobočka Úřadu práce z evidence uchazečů o zaměstnání rozhodnutím vyřadí, jestliže bez vážného důvodu maří součinnost s krajskou pobočkou Úřadu práce (§ 31) [odst. 2 písm. f)]. Vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání se provede dnem, kdy nastala některá ze skutečností uvedených v odstavcích 1 a 2 (odst. 3 věta první).
39. Podle § 31 písm. c) zákona o zaměstnanosti uchazeč o zaměstnání maří součinnost s krajskou pobočkou Úřadu práce, jestliže se nedostaví na krajskou pobočku Úřadu práce nebo kontaktní místo veřejné správy ve stanoveném termínu bez vážných důvodů.
40. Argumentace, kterou žalobce uplatnil v podané žalobě, již brojí proti napadenému rozhodnutí, se do značné míry překrývá s argumentací, kterou již uplatnil v žalobě proti předchozímu rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 7. 2023, č. j. MPSV-2023/136481-421/1, o níž zdejší soud rozhodl rozsudkem ze dne 20. 12. 2023, č. j. 42 Ad 18/2023-36. Soud proto považuje před tím, než k přistoupení k vypořádání jednotlivých žalobních námitk, za vhodné připomenout, že za předpokladu, že se v období mezi jeho jednotlivými rozhodnutími nezměnily skutkový nebo právní stav věci ani judikatura pro soud závazná – jako je tomu v právě projednávaném případě – je při opakovaném posuzování stejné věci vázán svým dříve vysloveným právním názorem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 5. 2024, č. j. 9 As 66/2023-72, publ. pod č. 4615/2024 Sb. NSS).
41. K námitce žalobce, že zákon o zaměstnanosti nestanoví povinnost uchazeče o zaměstnání dostavit se ve stanoveném termínu na úřad práce, proto soud uvádí, že v bodě 41 rozsudku ze dne 20. 12. 2023, č. j. 42 Ad 18/2023-36, žalobci vysvětlil, že tato povinnost vyplývá z § 30 odst. 2 písm. f) a § 31 písm. c) zákona o zaměstnanosti, neboť uchazeč o zaměstnání obecně maří součinnost s úřadem práce, pokud se nedostaví ve sjednaném termínu. Je tedy

jeho povinností se na sjednaný termín dostavit. Povinnost uchazeče o zaměstnání poskytovat krajské pobočce úřadu práce součinnost a řídit se jejími pokyny pak vyplývá z § 19 odst. 2 zákona o zaměstnanosti. Žalobcem rozporovaná povinnost tedy plyne přímo ze zákona o zaměstnanosti, pročez nebylo nutné, aby správní orgány nad rámec příslušných zákonných ustanovení ve svých rozhodnutích ohledně ní odkazovaly ještě na konkrétní soudní rozhodnutí, jež by tento závěr potvrzovala, jak požadoval žalobce. Pokud tak nečinily, svá rozhodnutí tím žádnou vadou nezatížily.

42. K související námitce žalobce, že dosud nebyl s právy a povinnostmi uchazeče o zaměstnání seznámen, a proto se na něj povinnost poskytovat úřadu práce součinnost stanovená v § 19 odst. 2 zákona o zaměstnanosti nevztahuje, soud žalobci připomíná, že v bodech 38 a 41 rozsudku ze dne 20. 12. 2023, č. j. 42 Ad 18/2023-36, dospěl k závěru, že s povinností poskytovat úřadu práce potřebnou součinnost byl žalobce seznámen dokonce opakovaně. Poprvé se tak stalo dne 20. 1. 2021, když při podání žádosti o zprostředkování zaměstnání obdržel „Základní poučení uchazeče o zaměstnání“ platné od 14. 4. 2020, což potvrdil svým podpisem. Podruhé se tak stalo dne 21. 7. 2021, kdy mu bylo dle záznamu o jednání v kontaktním listu uchazeče o zaměstnání ze dne 14. 7. 2021, č. j. MOB-12822/2021-L_03, předáno „Základní poučení uchazeče o zaměstnání“ platné od 1. 7. 2021. V něm je uvedeno, že uchazeč o zaměstnání je povinen poskytovat kontaktnímu pracovišti potřebnou součinnost při zprostředkování zaměstnání a řídit se jeho pokyny, zejména se dostavit se na kontaktní pracoviště ve stanoveném termínu. V bodě 42 rozsudku ze dne 20. 12. 2023, č. j. 42 Ad 18/2023-36, pak soud žalobci v této souvislosti připomněl, že již v rozsudku ze dne 29. 10. 2009, č. j. 4 Ads 173/2008-144, Nejvyšší správní soud konstatoval, že jednou ze základních povinností uchazeče o zaměstnání je docházka na úřad práce ve stanovených termínech.
43. Žalobce dále v podané žalobě uplatnil celý soubor námitek, jimiž zpochybňoval, že mu byl termín návštěvy, na nějž se nedostavil, skutečně stanoven na 12. 4. 2023, 9:15 hod. Žalobce v této souvislosti namítal, že termín 12. 4. 2023, který je uveden v kontaktním listu, mu nebyl sdělen, proto měl poznamenán termín 16. 4. 2023, že je termín návštěvy úřadem práce sdělován pouze ústně, čímž může dojít k tomu, že se sdělený a zapsaný termín může lišit, že do kontaktního listu byl dopsán nepravdivý text o přítomnosti pana M. K. na jednání dne 18. 1. 2023, kde měl být žalobci termín další návštěvy sdělován. Podle žalobce tak žalovaný neprokázal, na čí straně došlo při předávání informace o termínu návštěvy k pochybení. Závěr úřadu práce a žalovaného, že došlo k pochybení na straně žalobce tak není dle žalobcova názoru založen na řádně zjištěném skutkovém stavu a není přezkoumatelně odůvodněn.
44. Taktéž ve vztahu k těmto námitkám nezbyvá soudu než konstatovat, že se jimi již zabýval ve svém předcházejícím rozsudku ze dne 20. 12. 2023, č. j. 42 Ad 18/2023-36, a to konkrétně v bodech 33 až 37 a 39.
45. Soud proto může v souladu s tím, co již uvedl v tomto rozsudku, jen znovu zopakovat, že žalobce ke svému zdravotnímu stavu v žádosti o zprostředkování zaměstnání ze dne 20. 1. 2021, kterou žalobce podepsal, toliko uvedl, že nemůže pracovat ve výškách, nemůže zvedat těžká břemena, musí nosit brýle a respirátor. Žalobce také podepsal záznam o jednání na úřadě práce ze dne 27. 1. 2021, což je patrné z kontaktního listu z téhož dne č. j. MOB-2303/2021-L03. Téhož dne zde také podepsal dodatek k základnímu poučení uchazeče o zaměstnání. Ze zprávy MUDr. M. ze dne 1. 7. 2019, kterou žalobce předložil na jednání dne 30. 6. 2021, neplyne, že by žalobce neviděl, což uvedeno i v záznamu o jednání z tohoto

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

dne v kontaktním listě ze dne 27. 1. 2021 č. j. MOB-2303/2021-L03. Záznam o jednání v kontaktním listu z tohoto dne však již žalobce odmítl podepsat, neboť tvrdil, že nic nevidí a nebude nic podepisovat. Stejně tak odmítl tohoto dne potvrdit svým podpisem převzetí kopie kontaktního listu, kterou si vyžádal.

46. Ze záznamů o jednáních v kontaktních listech (ze dne 14. 7. 2021, 21. 7. 2021, 28. 7. 2021, 25. 8. 2021, 15. 11. 2021, 17. 1. 2022, 28. 2. 2022, 30. 3. 2022, 18. 5. 2022, 18. 7. 2022, 26. 9. 2022, 31. 10. 2022 a 18. 1. 2023) vyplývá, že žalobce tyto záznamy odmítal podepisovat se stále stejným odůvodněním, že nevidí. Z těchto záznamů je dále patrné, že jednáním se žalobcem byl počínaje dnem 14. 7. 2021 kromě Ing. R. J. vždy přítomen další pracovník úřadu práce (pan Ž., Ing. M. a pan K.), který svým podpisem potvrzoval, že byl jednání přítomen a že žalobce záznam odmítl podepsat. V záznamu o jednání ze dne 18. 1. 2023 v kontaktním listu ze dne 31. 10. 2022, č. j. MOB-19371/2022-L_03, je mimo jiné uvedeno, že žalobce stále trvá na tom, že nic nevidí a nic podepisovat nebude. Dále je zde uvedeno, že se žalobce má ke zprostředkování zaměstnání na úřad práce dostavit 12. 4. 2023, v 9:15 hod. Záznam je podepsán Ing. R. J. poradcem specialistou úřadu a obsahuje také poznámku, že celému jednání se žalobcem byl přítomen pan K., který jej také podepsal. Soud přitom nemá pochybnosti o tom, že během jednání dne 18. 1. 2023 byl s žalobcem dohodnut další termín návštěvy právě na den 12. 4. 2023 v 9:15 hod.
47. Nic na tom nemění ani skutečnost, že žalobce záznam z jednání nepotvrdil svým podpisem. Jak již soud výše uvedl, žalobce opakovaně odmítal záznamy podepisovat s odůvodněním, že nevidí, a tedy je nemůže podepsat. Ze spisové dokumentace však nevyplývá, že by žalobce neviděl, neboť žalobce dne 20. 1. 2021 i 27. 1. 2021 dokumenty na úřadu práce podepsal a jediné zdravotní potvrzení, které doložil je z roku 2019 a hovoří pouze o tom, že nemůže vykonávat práci zatěžující zrak. Rovněž sám žalobce v žádosti o zprostředkování zaměstnání ze dne 20. 1. 2021 toliko uvedl, že musí nosit brýle, nikoliv že by neviděl. Skutečnost, že by žalobce neviděl, neměl za prokázanou ani úřad práce, jak vyplývá ze záznamu ze dne 30. 6. 2021. Rovněž v námitce podjatosti žalobce uvedl, že do kontaktního listu požadoval dopsat jen to, že toho dne aktuálně neviděl. K tomu soud poznamenává, že ačkoliv žalobci jím tvrzené problémy se zrakem neumožnily podepsat záznam z jednání konaného dne 14. 7. 2021, nebránily mu v tom, aby téhož dne podal osobně na úřadu práce tuto vlastnoručně podepsanou námitku podjatosti. Úřadem práce byl žalobce opakovaně – ve dnech 28. 2. 2022, 30. 3. 2022 a 18. 1. 2023 – vyzván k doložení nového potvrzení o svých zdravotních omezeních. To však neučinil a na jednání dne 18. 1. 2023 k tomu uvedl, že tak neučiní a že jsou více méně stejná jako ta v roce 2019.
48. Z výše uvedeného dle soudu vyplývá, že žalobce své tvrzení o tom, že by neviděl do té míry, že by si nezvládl přečíst záznamy z jednání, nijak nedoložil. Soud konstatuje, že žalobce byl v evidenci uchazečů o zaměstnání veden po dobu přibližně dvou let, během kterých se účastnil minimálně 15 jednání na úřadu práce, při nichž byl vždy sepsán záznam do kontaktního listu a žalobce byl vždy vyzván k podpisu tohoto záznamu. Žalobce tedy věděl, že v rámci návštěvy úřadu práce mu bude předložen psaný text, který by si měl přečíst a jeho přečtení a skutečnost, že je s ním obeznámen stvrdit svým podpisem. Pokud je tedy žalobce slabozraký, jak tvrdí v žalobě, nic mu nebránilo v tom, aby si na jednání na úřadu práce s sebou vzal brýle nebo jinou kompenzační pomůcku, která by umožnila si vyhotovený záznam i přes toto jeho omezení přečíst. V této souvislosti soud poznamenává, že žalobce si rovněž mohl vždy vyžádat kopii kontaktního listu, na kterém bylo příští datum jednání

uvedeno, což ostatně žalobce učinil při jednání dne 30. 6. 2021, kdy poprvé uvedl, že na kontaktní list nevidí a odmítl jej podepsat.

49. K tomu soud dodává, že žalobci jeho dlouhodobé potíže se zrakem rovněž nebránily v tom, aby se dne 5. 6. 2023 dostavil na úřad práce, kde osobně podal vlastnoručně podepsané odvolání. Tohoto dne zde také současně nahlédl do správního spisu, z něhož mu na jeho žádost byly pořízeny kopie některých listin, jejichž převzetí potvrdil svým podpisem. Žalobce rovněž ve stejný den podepsal záznam o ústním doplnění svého odvolání, jehož prostřednictvím doplnil své odvolání o námitku, že pan K. nebyl přítomen po celou dobu jednání, jež se konalo dne 18. 1. 2023.
50. Skutková zjištění, která správní orgány ohledně stanovení dalšího termínu návštěvy na úřadě práce, na nějž se žalobce nedostavil, učinily, tedy soud považuje za dostatečná a naprosto odpovídající požadavkům stanoveným v § 3 správního řádu. Zcela v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu je pak z odůvodnění prvostupňového i napadeného rozhodnutí zřejmé, z jakých podkladů při zjišťování skutkového stavu věci vycházely a jakými úvahami se při jejich hodnocení řídily.
51. Soud nemohl nepřisvědčit ani tvrzení žalobce, že v důsledku výhradně ústního sdělování termínů návštěv může být v kontaktním listu zapsán jiný termín, nežli je sdělen uchazeči o zaměstnání. Je sice pravdou, že ani žalovaný ve svém vyjádření žalobě nečinil sporným, že termín další návštěvy na úřadu práce je uchazečům sdělován pouze ústně. Podstatné však je, že tento termín, je – jak jednoznačně plyne z jednotlivých záznamů o jednání – vždy zapsán do příslušného kontaktního listu, který si uchazeč o zaměstnání může, a ve svém zájmu by i měl, přečíst a následně jeho obsah potvrdit svým podpisem. Uchazeč o zaměstnání tak má možnost si sjednaný termín zkontrolovat a pokud mu při ústním dojednávání dalšího termínu byl sdělen termín jiný, měl by tuto skutečnost přítomnému zástupci úřadu práce sdělit a poznamenaný termín si případně opravit. To, že tak žalobce nečinil i následek z toho vzešlý, lze přičíst toliko k jeho tíži.
52. Také žalobcovu námitku ohledně nepřítomnosti pana M. K. na jednání dne 18. 1. 2023 neshledal soud oprávněnou.
53. Jak již bylo uvedeno, žalobce záznamy o jednání na úřadu práce vedené v kontaktních listech odmítal podepisovat s odůvodněním, že na ně nevidí. Nejinak tomu bylo i v případě záznamu ze dne 18. 1. 2023, což je v něm také uvedeno. V záznamu je také uvedeno, že pan K. byl celému jednání přítomen a záznam obsahuje jeho podpis. Z předloženého správního spisu vyplývá, že vzhledem k neochotě žalobce podepisovat záznamy o jednání v kontaktních listech, bylo běžnou praxí, že při jednání s ním byly přítomni další zástupci úřadu práce, kteří tuto skutečnost také vždy potvrzovaly svými podpisy. Soud proto nemá důvod pochybovat o tom, že tomu tak bylo i v případě jednání konaného dne 18. 1. 2023. Žalobcovu tvrzení, že zrovna dne 18. 1. 2023 žádná jiná osoba přítomna nebyla a do kontaktního listu byly údaje o přítomnosti pana K. doplněny až dodatečně, považuje soud vzhledem k těmto okolnostem proto za zcela nepodložené. Související tvrzení žalobce, že by právě tato skutečnost měla dokládat snahu úřadu práce jej za každou cenu vyřadit z evidence, pak soud v kontextu právě uvedeného pokládá za pouhou žalobcovu spekulaci.
54. K námitce žalobce, že úřad práce nevyhověl jeho žádosti o stanovení nového termínu návštěvy, o nějž žádal prostřednictvím emailové zprávy dne 17. 4. 2023, čímž mělo být porušeno žalobcovu právo na zprostředkování zaměstnání vyplývající z § 10 zákona o

zaměstnanosti, soud uvádí, že již v bodě 40 rozsudku ze dne 20. 12. 2023, č. j. 42 Ad 18/2023-36, žalobci objasnil, že k žádnému pochybení ze strany úřadu práce v tomto směru nedošlo.

55. Úřad práce reagoval na žalobcovu žádost rovněž dne 17. 4. 2023 emailovou zprávou, v níž jej vyrozuměl, že se nedostavil v určeném termínu a nový termín mu zatím stanoven nebude, neboť bude nutno prověřit, zda se žalobce svým jednáním nedopustil porušení právních předpisů. Nový termín mu proto bude stanoven až v případě, že toto podezření nepotvrdí. Jelikož výsledkem prověření bylo zahájení řízení ve věci vyřazení žalobce z evidence uchazečů o zaměstnání, na jehož základě byl žalobce rozhodnutím úřadu práce ze dne 29. 5. 2023, č. j. MOB-1007/2023-L_SR2, ve spojení s rozhodnutím žalovaného ze dne 7. 7. 2023, č. j. MPSV-2023/136481-421/1, a následně prvostupňovým rozhodnutím ve spojení s napadeným rozhodnutím vyřazen z evidence uchazečů o zaměstnání ke dni 12. 4. 2023, nemohl úřad práce žalobcově žádosti o stanovení nového termínu vyhovět. Žalobce totiž žádal jako uchazeč o zaměstnání o stanovení nového termínu pro schůzku ke zprostředkování zaměstnání v době datu po 12. 4. 2023, kdy však již uchazečem o zaměstnání v důsledku vyřazení z evidence nebyl (§ 24 zákona o zaměstnanosti).
56. Výše uvedené námitky tedy soud stejně jako ve svém předchozím rozsudku neshledal důvodnými.
57. Dále se soud zabýval žalobcovými námitkami zpochybňujícími přezkoumatelnost žalobou napadených rozhodnutí správních orgánů.
58. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné, pokud nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS). Nepřezkoumatelným je i takové rozhodnutí, které postrádá základní zákonné náležitosti, či jehož výrok je v rozporu s odůvodněním. Může se jednat též o rozhodnutí, jehož závěry jsou v příkrém rozporu se skutkovými zjištěními, nebo jehož odůvodnění je ve vztahu k výroku nejednoznačné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003-130, publ. pod č. 244/2004 Sb. NSS).
59. Nepřezkoumatelné je také rozhodnutí, v němž správní orgán neuvede žádné konkrétní důvody, o něž se jeho rozhodnutí opírá (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2006, č. j. 2 As 37/2006-63, publ. pod č. 1112/2007 Sb. NSS), neodůvodní, proč nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení a proč jeho námitky považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS), či se nevypořádá se všemi odvolacími námitkami (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008-71).
60. K obecné žalobcově námitce, že považuje obě správní rozhodnutí za nepřezkoumatelná, soud ve stejné míře obecnosti uvádí (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, publ. pod č. 2162/2011 Sb. NSS), že podle jeho názoru prvostupňové rozhodnutí ani žalobou napadené rozhodnutí žádným z výše uvedených nedostatků netrpí. U obou rozhodnutí proto nelze *prima facie* hovořit o tom, že by byla zatížena vadou nepřezkoumatelnosti.
61. Konkrétně pak žalobce správním orgánům vytýkal, že svá rozhodnutí zatížily vadou nepřezkoumatelnosti z toho důvodu, že se v nich nevypořádaly s jeho argumentací, že při

sdělování dalšího termínu návštěvy dne 18. 1. 2023 pochybil právě zástupce úřadu práce Ing. R. J.

62. Z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí (str. 1 a 2) vyplývá, že úřad práce nepřehlédl, že žalobce v podání ze dne 7. 4. 2024 mimo jiné argumentoval v tom smyslu, že se v řízení nesnažil zjistit, zda nedošlo při sdělování termínu k pochybení ze strany úřadu práce. Na tuto argumentaci pak reagoval na str. 2 a 3 svého rozhodnutí, kde k ní uvedl, že bylo vůli žalobce nepodepisovat záznamy o jednání včetně záznamu ze dne 18. 1. 2023, z něhož zcela nepochybně vyplývá, že mu byl stanoven termín další návštěvy za účelem zprostředkování zaměstnání na 12. 4. 2023 v 9:15 hod. Bylo proto věcí žalobce, jakým způsobem stanovený termín povede v praxi, aby se mohl ve stanoveném termínu na úřad práce dostavit. K tomu úřad práce dodal, že musí odmítnout ničím nepodloženou žalobcovu spekulaci, že byl z evidence vyřazen kvůli pochybení úřadu práce.
63. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí (str. 12) vyplývá, že ani žalovaný nepřehlédl, že totožnou argumentaci uplatnil žalobce v odvolání ze dne 28. 4. 2024, jímž brojil proti prvostupňovému rozhodnutí. Žalovaný se jí zabýval na str. 17 a 18 napadeného rozhodnutí, kde mimo jiné uvedl, že z obsahu záznamu o jednání ze dne 18. 1. 2023 zachyceného v kontaktním listě, má za prokázané, že se žalobcem byl další termín dohodnut na 12. 4. 2023 v 9:15 hod. Dále zde žalovaný také konstatoval, že bylo v zájmu žalobce, aby si stanovený termín zaznamenal, a že není povinností úřadu práce kontrolovat, zda tak učinil. V této souvislosti pak žalovaný uzavřel, že *„je vyloučeno, aby zprostředkovatel odvolateli sdělil odlišné datum dalšího jednání na úřadu práce, než jaké zapsal do spisové dokumentace. Je též vyloučeno, že aby úřad práce odvolateli stanovil termín jednání na úřadu práce na neděli, neboť informační systém, který úřad práce pro zpracování dat používá, možnost uložení termínu návštěvy na sobotu, neděli či svátek neumožňuje.“* Proto ani nemohlo dojít ke stanovení termínu žalobci na jeden z těchto dní.
64. Je tedy evidentní, že oba správní orgány se žalobcovou argumentací ohledně možného pochybení při stanovování termínu návštěvy na straně úřadu práce i konkrétně zprostředkovatele, kterým byl v žalobcově případě výhradně Ing. R. J., zabývat neopomněly a ve svých rozhodnutích také vyložily, proč ji nepovažují za relevantní. Takové vypořádání považuje soud za zcela dostatečné.
65. Z judikatury Nejvyššího správního soudu totiž vyplývá, že zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je namístě jen tehdy, pokud správní orgán opomene podstatnou námitku účastníka řízení vypořádat zcela. Pokud však vyloží, proč se s danou námitkou neztotožňuje, nelze již hovořit o nepřezkoumatelnosti, byť by se jeho závěr jevil zcela mylný a nepřijatelný (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, bod 28, a ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64, bod 74). V této souvislosti považuje soud za vhodné připomenout, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí v žádném případě nezpůsobuje nesouhlas žalobce s odůvodněním a závěry žalobou napadeného rozhodnutí či nenaplněné subjektivní představy žalobce o tom, jak podrobně by mělo být toto rozhodnutí odůvodněno, ale je objektivní překážkou, která správnímu soudu skutečně znemožňuje rozhodnutí žalovaného správního orgánu přezkoumat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2022, č. j. 8 As 50/2020-32, bod 9, a ze dne 24. 11. 2023, č. j. 4 As 97/2023-32, bod 22).
66. Tyto žalobní námitky tudíž nejsou důvodné.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

67. Žalobce rovněž namítal, že správní orgány se v odůvodněních svých rozhodnutí nijak nevypořádaly s jeho návrhy na provedení dokazování.
68. Není sporu o tom, že žalobce v podání ze dne 7. 2. 2024 navrhl, aby byl za účelem zjištění, jaký termín další návštěvy úřadu práce mu byl při jednání dne 18. 1. 2023 sdělen, proveden důkaz výpověďmi pana M. K., Ing. R. J., záznamem práce prováděné panem K. dne 18. 1. 2023, případně i výpověďmi ostatních zaměstnanců úřadu práce, uchazečů o zaměstnání, kteří se dne 18. 1. 2023 u pana K. registrovali, a kamerovým záznamem ze dne 18. 1. 2023.
69. Správní orgán sice nejsou ve smyslu § 52 správního řádu povinny provést všechny důkazy navržené účastníky řízení, pokud však některé z nich neprovedou, musí v odůvodnění rozhodnutí uvést, proč se tak stalo (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 11. 2009, č. j. 5 As 29/2009-48). Z rozhodovací praxe Ústavního soudu i Nejvyššího správního soudu vyplývá, že pokud tak příslušný orgán neučiní, zatíží své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti. Návrh účastníka řízení na provedení důkazu je přitom možné neakceptovat pouze na základě tří důvodů. V případech, kdy tvrzená skutečnost, k jejímuž ověření nebo vyvrácení je důkaz navrhován, nemá relevantní souvislost s předmětem řízení, nebo pokud důkaz není způsobilý vyvrátit nebo potvrdit tvrzenou skutečnost, tzn. nedisponuje vypovídací potencí, či pro jeho nadbytečnost, byla-li již skutečnost, která má být dokazována, v dosavadním řízení bez důvodných pochybností postavena najisto (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 8. 12. 2009, sp. zn. I. ÚS 118/09, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2008, č. j. 1 Azs 59/2008-53).
70. Úřad práce návrhy na provedení dokazování, které žalobce uplatnil v podání ze dne 7. 2. 2024 zrekapituloval na str. 2 prvostupňového rozhodnutí a na téže straně se k nim vyjádřil tak, že ani na jeden ze žalobcových návrhů nepřistoupil. V případě kamerových záznamů ze dne 18. 1. 2023 uvedl, že je nemá k dispozici. K ostatním důkazům pak uvedl, že z rozsudku zdejšího soudu ze dne 20. 12. 2023, č. j. 42 Ad 18/2023-36 vyplývá, že se úřad práce věci nedopustil porušení § 3 správního řádu a žalobcovy návrhy na doplnění dokazování jsou tak zcela irelevantní. Žalovaný nejprve na str. 13 napadeného rozhodnutí konstatoval, že žalobce v odvolání vytýkal úřadu práce, že nedostatečně v prvostupňovém rozhodnutí odůvodnil, proč jeho návrhům nevyhověl. S postupem úřadu práce se – jak je patrné ze str. 18 napadeného rozhodnutí – ztotožnil a doplnil, že dalším dokazováním by úřad práce nedospěl k jinému závěru, než ke kterému dospěl ve svém rozsudku soud. Tedy, že stav věci byl zjištěn bez důvodných pochybností. Provedení žalobcem navržených důkazů by proto bylo nadbytečné.
71. Úřad práce i žalovaný tedy žalobcem navrhované důkazy odmítli provést proto, že je shledali nadbytečnými, resp. v případě záznamů z kamerového systému navíc nezpůsobilým prokázat tvrzenou skutečnost, neboť toho může být z povahy věci schopen jen důkaz existující. Takové odůvodnění je nejen zcela srozumitelné, a tudíž přezkoumatelné, nýbrž i zcela v souladu s výše zmiňovanými požadavky vyplývajícími z rozhodovací praxe Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu. Soud proto způsobu, jakým se oba správní orgány vypořádaly se žalobcovými důkazními návrhy, nemá co vytknout.
72. Ani tato žalobní námitka není důvodná.
73. Žalobce taktéž namítal, že úřad práce žalobci stanovoval návštěvy průměrně s frekvencí jedenkrát za dva až tři měsíce, za celou dobu, kdy byl veden v evidenci, nevydal žalobci doporučenku na vhodné zaměstnání, nenabídl žalobci žádnou vhodnou rekvalifikaci ani nevypracoval s žalobcem individuální akční plán. V tom spatřuje žalobce známky libovůle

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

ze strany správních orgánů s nepřehlédnutelnou snahou vyřadit jej z evidence bez prokázání zákonného důvodu a porušení řady ustanovení správního řádu.

74. Žalobce byl v evidenci úřadu práce přibližně 14 měsíců – od 20. 1. 2021 do 12. 4. 2021. Za tu dobu na úřadu práce proběhlo se žalobcem nejméně 14 schůzek za účelem zprostředkování zaměstnání (30. 6. 2021, 14. 7. 2021, 21. 7. 2021, 28. 7. 2021, 25. 8. 2021, 15. 11. 2021, 17. 1. 2022, 28. 2. 2022, 30. 3. 2022, 18. 5. 2022, 18. 7. 2022, 26. 9. 2022, 31. 10. 2022, 18. 1. 2023). Byť se tyto schůzky odehrály v různém časovém rozpětí, je zřejmé, že jejich průměrná frekvence činila zhruba jedenkrát za měsíc nikoliv za dva až tři měsíce, jak tvrdí žalobce. Podle názoru soudu se jedná o počet schůzek víc než dostačující k tomu, aby bylo lze učinit závěr, že žalobci se ze strany úřadu práce dostalo více než odpovídající podpory, aby mohl co nejdříve znovu získat zaměstnání.
75. To platí tím spíše, že v průběhu těchto schůzek bylo žalobci ze strany úřadu práce doporučeno celkem 12 volných pracovních míst (3x svářeč, 2x skladník, řidič, svářeč/zámečnick, dělník, přípravář výroby, stavební dělník, asistent prodeje, montážní dělník) a byla mu také celkem sedmkrát učiněna nabídka rekvalifikace (28. 7. 2021, 25. 8. 2021, 15. 11. 2021, 17. 1. 2022, 30. 3. 2022, 18. 5. 2022, 18. 1. 2023). Uvedená místa soud, na rozdíl od žalobce, – vzhledem k tomu, že dosáhl pouze základního vzdělání, před zařazením do evidence úřadu práce pracoval jako zámečnick a nedoložil žádná aktuální zdravotní omezení, která by mu bránila v tom, aby se u ně ucházel – považuje za odpovídající jeho schopnostem a možnostem [§ 20 odst. 1 písm. d) zákona o zaměstnanosti]. Soud také považuje, opět na rozdíl od žalobce, za vhodnou jakoukoliv možnost rekvalifikace, jež mu byla nabízena, neboť získání či rozšíření jakékoliv oblasti dovedností nebo znalostí představuje pro uchazeče o zaměstnání jistě zvýšení možností uplatnění na trhu práce.
76. Co se týče individuálního akčního plánu, ten byl úřadem práce žalobci vypracován dne 30. 6. 2021 a téhož dne předán. Úřad práce tak postupoval zcela v souladu s § 33 odst. 2 zákona o zaměstnanosti v tehdy účinném znění a akční plán žalobci vyhotovil takřka neprodleně poté, co doba jeho vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání přesáhla pět měsíců. Dne 6. 4. 2022 pak byla žalobci zaslána aktualizace jeho individuálního akčního plánu.
77. Z právě uvedeného je zřejmé, že zjištění, která soud učinil z předloženého správního spisu ani v nejmenším nenasvědčují tomu, že by úřad práce činil vůči žalobci jakékoliv kroky se záměrem, dosáhnout jeho vyřazení ze své evidence. Z obsahu správního spisu naopak vyplývá zcela zřetelná snaha úřadu práce žalobci pomoci s nalezením jeho opětovného uplatnění na trhu práce. K porušení žalobcem odkazovaných ustanovení správního řádu ze strany správních orgánů tedy rozhodně nedošlo. Soud v této souvislosti žalobci připomíná, jak to již učinil ve svém předchozím rozsudku v této věci, že pro to, aby úsilí vynaložené ze strany úřadu práce k dosažení tohoto cíle nepřišlo vniveč, je nezbytné, aby našlo svůj odraz i v přístupu žalobce (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 10. 2009, č. j. 4 Ads 173/2008-144, ze dne 7. 4. 2011, č. j. 3 Ads 33/2011-90, ze dne 8. 2. 2012, č. j. 3 Ads 182/2011-93, a ze dne 9. 7. 2014, č. j. 5 Ads 42/2014-19)
78. Ani tato žalobní námitka tedy není důvodná.
79. Žalobce také namítal, že správní orgány ve svých rozhodnutích nerespektovaly právní názor, který zdejší soud ve věci vyslovil ve svém předchozím rozsudku ze dne 20. 12. 2023, č. j. 42 Ad 18/2023-36, a Nejvyššího správní soud v usnesení ze dne 28. 3. 2024, č. j. 9 Ads 12/2024-29.

80. Soud musí žalobci dát za pravdu v tom, že pokud by se správní orgány v dalším řízení tímto právním názorem neřídily, bylo by to samo o sobě dostatečným důvodem ke zrušení napadeného rozhodnutí. Tento závěr jednoznačně vyplývá i z judikatury Nejvyššího správního soudu zmiňované v žalobcem citované pasáži rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 9. 1. 2024, č. j. 42 Ad 7/2023-41.
81. V rozsudku ze dne 20. 12. 2023, č. j. 42 Ad 18/2023-36, jak vyplývá z bodů 43 až 55 jeho odůvodnění, dospěl zdejší soud k závěru, že správní orgány jako důvod maření součinnosti žalobce s úřadem práce posuzovaly výlučně skutečnost, že se žalobce dne 12. 4. 2023 nedostavil na naplánovanou schůzku za účelem zprostředkování zaměstnání. Vzhledem k tomu, že se žalobce na všechny předchozí schůzky vždy řádně dostavil, své nedostavení začal řešit již večer v pátek dne 14. 4. 2023, kdy prostřednictvím emailu žádal o změnu domnělého termínu schůzky, jež se dle jeho přesvědčení měla konat v neděli dne 16. 4. 2023, a žádal o stanovení termínu na pracovní den a znovu kontaktoval úřad práce v pondělí ráno dne 17. 4. 2023, považoval soud tuto skutečnost bez dalšího za nikoliv tak vážné porušení povinností uchazeče o zaměstnání, aby bylo možno žalobce jen na jeho základě z evidence úřadu práce vyřadit. Právě proto také správním orgánům v závěru svého předchozího rozsudku v bodě 56 vytkl, že pokud dospěly k závěru, *„že výlučně z důvodu zmeškání schůzky stanovené na 12. 4. 2023 došlo ze strany žalobce k maření součinnosti s krajskou pobočkou Úřadu práce, jedná se o závěr, při kterém nedošlo ze strany správních orgánů k řádnému posouzení proporcionality mezi porušením povinnosti ze strany žalobce a jejich důsledků. Došlo tak k porušení principu zakotveného v § 2 odst. 3 správního řádu, dle kterého správní orgán šetří práva nabytá v dobré víře, jakož i oprávněné zájmy osob, jichž se činnost správního orgánu v jednotlivém případě dotýká, a může zasahovat do těchto práv jen za podmínek stanovených zákonem a v nezbytném rozsahu.“*
82. Tento závěr Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 28. 3. 2024, č. j. 9 Ads 12/2024-29 potvrdil. Pouze jej korigoval v tom smyslu, že *„za této situace musel být dán přinejmenším důvod hodný zvláštního zřetele‘ podle § 5 písm. c) bodu 7 zákona o zaměstnanosti“*, neboť ten *„může spočívat i v tom, že porušení povinnosti uchazečem o zaměstnání nedosahuje intenzity maření součinnosti s krajskou pobočkou úřadu práce.“* Tedy jinak řečeno při zohlednění pouze těch skutečností, které správní orgány vzaly v úvahu ve svých předchozích rozhodnutích ve věci, nemohl být žalobce pro maření součinnosti z evidence vyřazen, protože na jeho straně existoval vážný důvod, jež vylučuje postup podle § 30 odst. 2 písm. f) ve spojení s § 31 písm. c) zákona o zaměstnanosti.
83. Soud v této souvislosti pro vyloučení veškerých pochybností připomíná, že v bodě 50 rozsudku ze dne 20. 12. 2023, č. j. 42 Ad 18/2023-36 zcela jednoznačně uvedl, že *„že nepřehlédl, že z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobce opakovaně nereagoval na nabídky úřadu práce předané mu formou informace o volných pracovních místech (např. dne 28. 7. 2021, 15. 11. 2021, 17. 1. 2022, 28. 2. 2022, 30. 3. 2022, 18. 7. 2022, 26. 9. 2022, 31. 10. 2022 či 18. 1. 2023). Dále soud nepřehlédl ani skutečnost, že z obsahu správního spisu nevyplývá, že by si žalobce sám aktivně hledal zaměstnání, účastnil se výběrových řízení či odpovídal na pracovní inzeráty. Pouze dne 25. 8. 2021 při jednání uvedl, že e-mailem odpověděl na informaci předanou úřadem práce, ale zaměstnavatel nereagoval a při jednání dne 15. 11. 2021 uvedl, že sleduje aktuální volná místa na stránkách www.mpsv.cz, ale žádné vhodné místo nenašel. Žalobce rovněž nereagoval na nabízenou rekvalifikaci. Uvedené skutečnosti však správní orgány neučinily součástí svých úvah o naplnění podmínky maření součinnosti žalobce s krajskou pobočkou Úřadu práce. Správní orgány jako důvod pro shledání maření součinnosti žalobce s krajskou pobočkou Úřadu práce*

hodnotily výlučně skutečnost, že se dne 12. 4. 2023 nedostavil na naplánovanou schůzku za účelem zprostředkování zaměstnání. Protože výše uvedené skutečnosti vyplývající z obsahu správního spisu nehodnotily správní orgány v rámci svého rozhodování, nemohl k nim přiblížit ani soud v rámci soudního přezkumu.“

84. Nejvyšší správní soud v pak bodě 23 usnesení ze dne 28. 3. 2024, č. j. 9 Ads 12/2024-29, připomněl, že „*pouhá okolnost, že uchazeč zapomene na stanovený termín schůzky na krajské pobočce úřadu práce nebo si jej mylně poznačí, není sama o sobě vážným důvodem podle § 5 písm. c) bod 7 zákona o zaměstnanosti (např. rozsudek NSS ze dne 30. 3. 2009, 4 Ads 161/2008-101, nebo výše uvedený rozsudek č. j. 5 Ads 42/2014-19), může jím však být v kontextu dalších okolností, které je třeba při posuzování přiměřenosti rozhodnutí o vyřazení z evidence uchazečů zohlednit, tedy „při zasazení do celistvého pohledu na situaci uchazeče“ (usnesení NSS ze dne 14. 6. 2023, č. j. 3 Ads 10/2022-29, odst. [18]). Takovéto okolnosti mohou spočívat např. v tom, že jde o ojedinělé pochybení mající povahu lidsky zcela pochopitelného omylu za situace, kdy jinak uchazeč plní své povinnosti, případně sám i mimo součinnost s krajskou pobočkou úřadu práce aktivně usiluje o získání zaměstnání (srov. např. rozsudek NSS č. j. 1 Ads 52/2021-31, odst. [26], nebo usnesení NSS ze dne 17. 5. 2023, č. j. 9 Ads 216/2022-35, odst. [15]). I když tvrzené zapomenutí nebo mylné poznačení si termínu schůzky z povahy věci nelze dost dobře doložit (srov. rozsudek NSS č. j. 1 Ads 52/2021-31, odst. [25]), tento závěr neplatí pro ostatní uvedené okolnosti, které teprve umožňují učinit závěr o tom, zda na straně uchazeče byl nebo nebyl dán vážný důvod.“*
85. Z odůvodnění prvostupňového (str. 4 a 5) i napadeného rozhodnutí (str. 19 a 20) přitom vyplývá, že oba správní orgány v nich na rozdíl o svých předchozích rozhodnutí (rozhodnutí úřadu práce ze dne 29. 5. 2023, č. j. MOB-1007/2023-L_SR2, a rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 7. 2023, č. j. MPSV-2023/136481-421/1) při hodnocení závažnosti žalobcova pochybení již nevycházely pouze ze samotné skutečnosti, že se žalobce nedostavil dne 12. 4. 2023 na stanovenou schůzku na úřad práce, ač mu její termín byl prokazatelně dne 18. 1. 2023 sdělen. Přihlížely totiž i k dalším okolnostem vyplývajícím – jak plyne z výše uvedené rekapitulace jeho obsahu učiněné soudem – ze spisového materiálu, které vypovídají o přístupu žalobce k součinnosti s úřadem práce, jimiž se před tím nezabývaly.
86. Oba správní orgány vzaly v úvahu, že žalobce za celou dobu evidence reagoval pouze na jedinou nabídku volné pracovní pozice, a to ve společnosti TBE-Construct s. r. o., která mu byla předána dne 28. 7. 2021, zatímco dalších devět – G&N METALL s.r.o., STELLCRIS s. r. o., Pekárna Kněževes, s. r. o., TF metalic s. r. o., Primed-Halberstadt-CZ s. r. o., T-FLEXIBLE s. r. o., Václav Šulc, YSSEN TOOLS s. r. o., TURBO PIZZA, s. r. o., FREIBAU s. r. o. předaných ve dnech 21. 7. 2021, 25. 8. 2021, 17. 1. 2022, 28. 2. 2022, 18. 5. 2022, 18. 7. 2022, 26. 9. 2022, 26. 9. 2022, 31. 10. 2022 – ponechal zcela bez reakce, aniž by svůj přístup jakkoliv smysluplně odůvodnil. Dále zohlednily, že pouze jednou žalobce projevil vlastní iniciativu při hledání zaměstnání, když dne 15. 11. 2021 sdělil, že sleduje internetové stránky žalovaného. Správní orgány taktéž zohlednily, že žalobce opakovaně nerefletoval na nabízené možnosti rekvalifikace, jež mu byla navrhována dne 28. 7. 2021, 25. 8. 2021, 15. 11. 2021, 17. 1. 2022, 30. 3. 2022, 18. 5. 2022 a 18. 1. 2023. V neposlední řadě také správní orgány přihlédly k tomu, že žalobce přes opakované výzvy učiněné ve dnech 28. 2. 2022, 30. 3. 2022 a 18. 1. 2023 nedoložil žádnou lékařskou zprávu o svém aktuálním zdravotním stavu. Uvedené podle správních orgánů – a soud s nimi souhlasí – svědčí o tom, že žalobce během vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání nespolupracoval s úřadem práce a v podstatě ignoroval veškerou snahu úřadu práce nalézt žalobci vhodné zaměstnání.

87. Z odůvodnění prvostupňového (str. 5) a napadeného rozhodnutí (str. 20 až 23) pak také vyplývá, že právě v kontextu těchto okolností oba správní orgány posuzovaly, zda skutečnost, že se žalobce nedostavil ve stanoveném termínu 12. 4. 2023, který mu byl prokazatelně sdělen, na schůzku na úřad práce z jím uváděného důvodu, že si zaznamenal datum 16. 4. 2023, lze považovat za vážný důvod podřaditelný pod pojem vážný důvod ve smyslu § 5 písm. c) zákona o zaměstnanosti, a to konkrétně – jak plyne ze str. 21 a 22 napadeného rozhodnutí – jako důvod hodný zvláštního zřetele dle § 5 písm. c) bodu 7 tohoto zákona. Správní orgány přitom ve prospěch žalobce zhodnotily, že se snažil vzniklou situaci napravit, že se dosud vždy ve stanovených termínech na schůzky dostavoval, a že se jedná o osobu dlouhodobě nezaměstnanou (str. 18 a 19 napadeného rozhodnutí). Oba správní orgány přitom dospěly k závěru, že vzhledem žalobcovu přístupu k součinnosti s úřadem práce, který shledaly v průběhu celé doby jeho evidence lhostejným, laxním a bojkotujícím, nelze v nedostavení se žalobce ve stanoveném termínu (str. 5 prvostupňového rozhodnutí a str. 20 a 22 napadeného rozhodnutí) vážný důvod podle § 5 písm. c) zákona o zaměstnanosti spatřovat.
88. Je tedy zřejmé, že správní orgány v dalším řízení v rozporu se závazným právním názorem vysloveným v přecházejícím soudním řízení nepostupovaly. Ve svých rozhodnutích totiž již při posuzování otázky, zda ze strany žalobce došlo k maření součinnosti s úřadem práce bez vážného důvodu, nevzaly za základ svých úvah výlučně skutečnost, že se žalobce dne 12. 4. 2023 nedostavil na naplánovanou schůzku. Správní orgány v tomto řízení hodnotily i další okolnosti, které jim umožnily, aby učinily se zohledněním všech individuálních specifik žalobcova případu závěr o tom, zda na jeho straně byl či nebyl dán vážný důvod.
89. Správní orgány při vydání svých rozhodnutí ani nepostupovaly v rozporu ustálenou soudní praxí, jak rovněž namítal žalobce.
90. Ani v jednom z rozsudků, na něž žalobce poukazoval – rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 12. 2007, č. j. 4 Ads 122/2007-55, ze dne 30. 3. 2009, č. j. 4 Ads 161/2008-101 ze dne 9. 7. 2014, č. j. 5 Ads 42/2014-19, ze dne 5. 6. 2018, č. j. 6 Ads 242/2017-26, a ze dne 4. 4. 2019, č. j. 3 Ads 349/2017-28 a rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 21. 6. 2017, č. j. 41 A 56/2015-77 – se totiž soudy nezabývaly případy, jejichž skutkové okolnosti by bylo možno považovat za blízké skutkovým okolnostem žalobcova případu. Je pravdou, že ve všech těchto rozsudcích soudy shodně shledaly jako nezákonný postup žalovaného, pokud vyřadil uchazeče o zaměstnání z evidence jen proto, že se nedostavili ve stanoveném termínu na úřad práce, neboť dospěly k závěru, že žalovaný ve svých rozhodnutích nesprávně posoudil otázku, zda přitom na straně uchazečů existovaly vážné důvody ve smyslu § 5 písm. c) zákona o zaměstnanosti. Žádný z těchto případů se však netýkal uchazeče, který by svým dlouhodobě pasivním až odmítavým přístupem ke spolupráci úřadem práce – jako tomu bylo právě v případě žalobce – setrvale dával najevo, že vlastně o zprostředkování žádného zaměstnání nemá zájem.
91. Tím se uvedené případy od žalobcova případu zásadně liší. Pokud tedy správní orgány dospěly právě v žalobcově případě k závěru, že na jeho straně právě s ohledem na jeho trvalou neochotu spolupracovat na svém opětovném zařazení do pracovního procesu není žádný vážný důvod dán, vzhledem k významně odlišným okolnostem žalobcova případu nelze jejich postup považovat za rozporný se závěry vyplývajících z žalobcem odkazované judikatury, protože tu právě pro tyto odlišnosti nelze na jeho případ automaticky aplikovat. To ostatně vyplývá i z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2021, č. j. 1 Ads 62/2021-43, v jehož bodě 39 Nejvyšší správní soud jednoznačně odmítl obavy žalovaného,

že s ohledem na závěry vyplývající z jeho rozhodovací praxe „*bude nemožné vyřadit z evidence uchazeče, kteří budou zcela pasivní*“ a v této souvislosti připomněl, že „*situace každého uchazeče o zaměstnání je individuální a vždy bude třeba zhodnotit všechny okolnosti daného případu.*“

92. Žalobce dále namítal, že správní orgány na něj v rozporu se zákonem přenesly břemeno důkazní ohledně prokazování existence vážného důvodu ve smyslu § 5 písm. c) zákona o zaměstnanosti a že v jeho případě měl úřad práce již před zahájením řízení k dispozici všechny potřebné podklady. Podle žalobce také správní orgány při svém rozhodování nezohlednily všechny relevantní skutečnosti a nepodřadily je pod § 5 písm. c) zákona o zaměstnanosti.
93. Je pravdou, že žalovaný na str. 22 napadeného rozhodnutí uvedl, že žalobce neprokázal až do vydání tohoto rozhodnutí žádné skutečnosti, které by mohly být posouzeny v souvislosti s jeho nedostavením se ve stanoveném termínu 12. 4. 2023 na úřad práce jako vážný důvod podle § 5 písm. c) zákona o zaměstnanosti. Z této formulace by skutečně bylo možno nabýt dojmu, že správní orgány založily svůj závěr, že je žalobce namíste vyřadit z evidence uchazečů na tom, že žalobce neprokázal existenci vážného důvodu, pro který na schůzku dne 12. 4. 2023 nepřišel.
94. Jak již však soud uvedl výše, z odůvodnění prvostupňového i napadeného rozhodnutí vyplývá, že správní orgány v posuzování kontextu všech okolností žalobcova případu zjistitelných ze správního spisu, zda skutečnost, že se žalobce nedostavil ve stanoveném termínu 12. 4. 2023, který mu byl prokazatelně sdělen, na schůzku na úřad práce z jím uváděného důvodu, že si zaznamenal datum 16. 4. 2023, lze považovat za vážný důvod podřaditelný pod pojem vážný důvod ve smyslu § 5 písm. c) zákona o zaměstnanosti. Dospěly přitom k závěru, že tomu tak není. Z odůvodnění obou rozhodnutí je tedy zřejmé, že naopak správní orgány samy na základě podkladů obsažených ve spise posuzovaly, zda byl u žalobce dán jiný vážný důvod ve smyslu § 5 písm. c) bod 7 zákona o zaměstnanosti. V tomto ohledu tedy na žalobce důkazní břemeno nepřenesly.
95. Zmíněnou formulaci na str. 22 napadeného rozhodnutí – jak již soud vysvětlil ve svém předchozím rozsudku ze dne 20. 12. 2023, č. j. 42 Ad 18/2023-36, bod 49, vzhledem tomu, že povinnost dokládat vážné důvody se týká zejména jiných důvodů nežli nesprávně poznamenaného termínu schůzky – je tak nutno chápat jako konstatování žalovaného, že žalobce v průběhu řízení neuváděl nic, co by bylo možno případně považovat za jiný vážný důvod než právě chybu při zápisu termínu. O tom, že žalobce žádný jiný důvod netvrdil, natož aby jej v řízení dokládal, přitom v dané věci není sporu.
96. Se žalobcem nelze tudíž souhlasit ani v tom, že správní orgány při svém rozhodování nezohlednily všechny relevantní skutečnosti a nepodřadily je pod § 5 písm. c) zákona o zaměstnanosti. Jak již bylo uvedeno, správní orgány vzaly při posuzování otázky existence vážného důvodu dle uvedeného ustanovení do úvahy vše, co bylo možno zjistit ze správního spisu. Žalobce přitom nic dalšího v tomto ohledu v průběhu řízení netvrdil ani nedokládal. Svá tvrzení a důkazní návrhy zaměřil na prokázání toho, že mu byl sdělen nesprávný termín schůzky, nikoliv toho, že se na správně stanovený a řádně oznámený termín nedostavil z nějaké příčiny, kterou by bylo možno považovat za vážný důvod. Postupu správních orgánů při posuzování existence vážného důvodu na straně žalobce tak nemá soud co vytknout.
97. Tyto žalobní námitky proto soud rovněž nepovažuje za důvodné.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

98. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žádné ze žalobních tvrzení neshledal důvodným. Soud tedy vyhodnotil žalobu v mezích uplatněných žalobních bodů jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
99. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 27. května 2025

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce